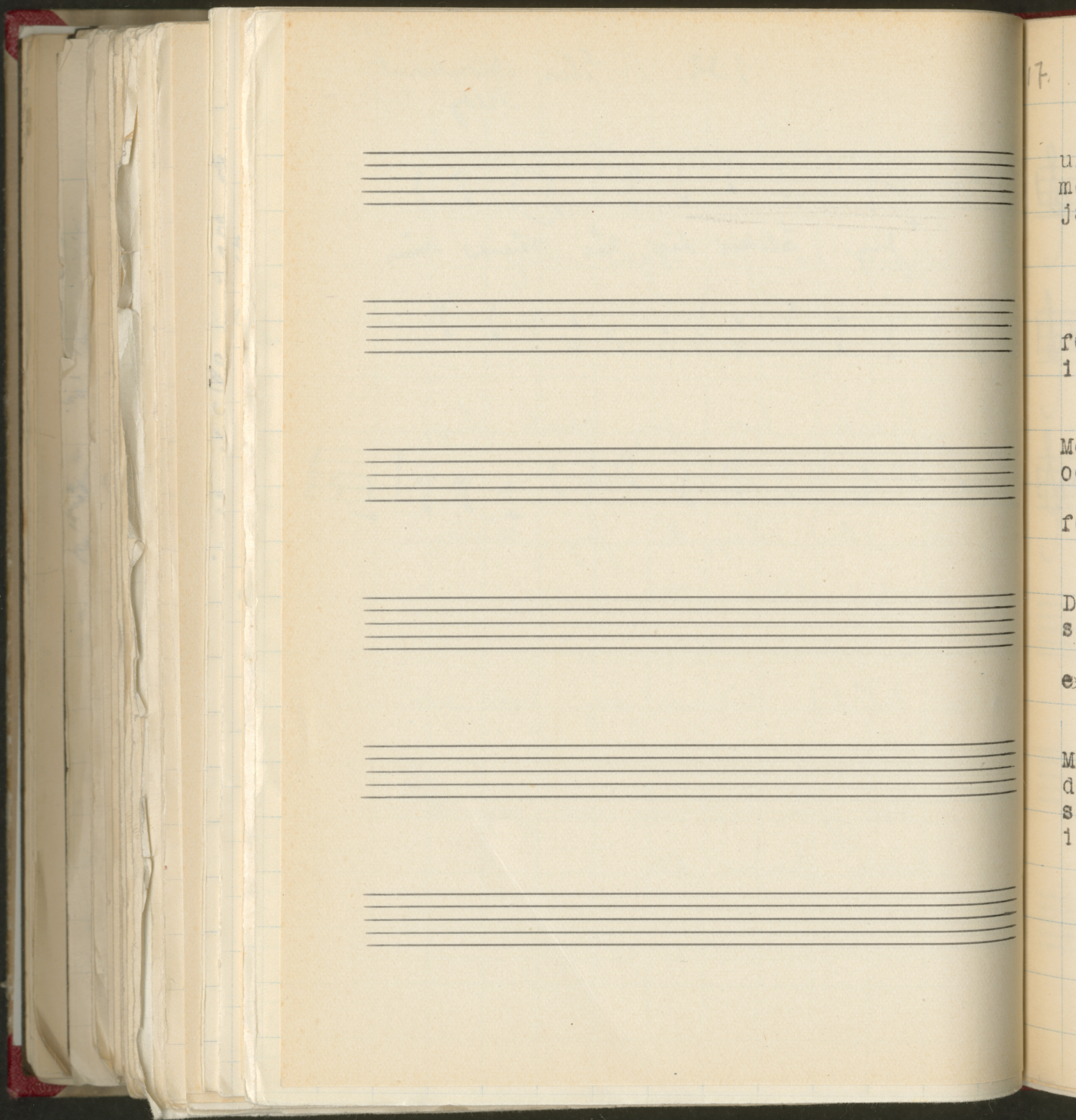

Jag älskar dig, kär vännen min,
ur djupet av min själ,
men hoppet att dig äga
jag säga får farväl.

Den glöd du i mitt bröst har tänd
den stäcket aldrig mer,
förrän den dag jag sänkes ned
i gravens mörka sköt.

Men ägde jag blott gods och guld
och ädel släkt och?
visst skulle livets lycka
för mig ock blomstra då.

Din kärlek liknar jag den snö
som faller i april,
när den går bort då vill jag dö
ej mera vara till.

Men ägde jag en annan vän,
den jag kunde lita på,
så skulle du ej ständigt
i mina tankar gå.

Jag älskar dig, kär vännen min,
i ögonen av min själ.
Men hoppet att dig äga
Jag äger för alltid.

Den glöda du i mitt bröst har tänt
den ständigt aldrig ner,
för när den dag jag ännu ser
i gravens mörka skugg.

Men ända jag blott göda och glöda
och ända älskar och?
Vist skulle livets lycka
för mig och blomstra då.

Min kärlek liknar jag den and
som talas i språk.
När den gör bort sig vill jag då
ej mera vara till.

Men ända jag en annan vän,
den jag kunde inte få.
Och skulle du ej ständigt
i mina tankar gå.